

CSÍK MÓNIKA

Térhatárok

*Ülök a pasztellszín
couleur locale-ban,
mint gyúrt testű elaggott
utcanó bentereg
előttem a tó,
köröttem buján
barokkos díszlet, s
a bőröm rostáján
átbulló csönd szinte
tapintható.*

*Kavicsok magánya,
évek korhadó csöndje,
a tegnapok iszapja
lassan a torkomig ér,
miként falakat bontok le
önmagam keresve,
akképp bantolja ki
diszkrétén neszezve
a Föld megkövült
csontjait a szél.*

*Ottbon-illatú gömb lett
a tér, a horizont csorba
peremén rőt totemként
akad fönn a Nap,*

*mebetnék el,
tebetnék mást,
alkothatnék valami újat,*

*de fogva tart s apránként
old fel magában e
vérszín-szép
bácskai alkonyat.*